

opusdei.org

Nepropadejme únavě

Papež František zakončil cyklus katechezí o listě svatého Pavla Galaťanům a připomenul, že apoštol představuje víru „ne jako utěšující a uklidňující prostředek, ale jako stimul, který nás vybízí, abychom nehřešili a následovali život Ducha“.

10.11.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dospěli jsme k závěrečné katechezi o listu Galatanům. Bylo by možné uvažovat o celé řadě dalších témat, která tento spis sv. Pavla obsahuje, neboť Boží slovo je nevyčerpatelný zdroj. Apoštol k nám v tomto listu promlouval jako hlasatel evangelia, teolog i pastýř.

Svatý biskup Ignác Antiochijský v jednom svém listě výstižně píše: „Je zde pouze jediný mistr, který promluvil, a to, co vyslovil, bylo vykonáno. Avšak věci, které učinil mlčky, jsou hodné Otce. Kdo zná Ježíšovo slovo, může naslouchat též jeho tichu“ (*Ad Ephesios, 15,1-2*). Lze říci, že apoštol Pavel dokázal tomuto Božímu tichu propůjčit hlas. Jeho nanejvýš původní vnuknutí nám pomáhají, abychom odkryli převratnou novost obsaženou ve zjevení Ježíše Krista. Pavel jako pravý teolog nazíral Kristovo tajemství a předával je skrze svou tvořivou inteligenci. Zároveň byl

schopen vykonávat své pastorační poslání v bloudícím a zmateném galatském společenství. Užil přitom různých metod: někdy ironie či přísnosti, jindy mírnosti. Uplatňoval svou apoštolskou pravomoc, ale zároveň neskrýval slabé stránky své povahy. Síla Ducha se reálně vryla do jeho srdce: setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem si jej bezezbytku získalo a proměnilo. Vydal celý svůj život ve službě evangeliu.

Pavel nikdy nesmýšlel o křesťanství jako irénismu postrádajícímu břitkost a ráznost. Hájil naopak svobodu přinesenou Kristem natolik vášnivě, že to až dodnes dojímá, zejména když zvážíme, jaké útrapy a samotu musel snášet. Byl přesvědčen, že dostal povolání, které může naplnit jedině on, a vysvětloval Galaťanům, že také oni byli povoláni k oné svobodě, jež je vymaňuje z jakéhokoli otroctví, protože z nich

činí dědice starobylého příslibu a Boží syny v Kristu. Byl si vědom nebezpečí, které s sebou nese takovéto pojetí svobody, a nikdy neumenšoval jeho důsledky. Směle před věřícími zdůrazňoval, že svoboda není totéž co zpustlost, ani nevede k domýšlivé soběstačnosti. Naopak, Pavel svobodu umístil do stínu vrhaného láskou a stanovil, že se má důsledně uplatňovat v láskyplné službě. Tento náhled začlenil do horizontu života podle Ducha svatého, který přivádí k naplnění Zákon, jenž Bůh daroval Izraeli, a brání opětovnému upadnutí do otroctví hříchu. Pokušení vždy spočívá v návratu zpět. Jedno z označení křesťanů, které najdeme v Písmu, hovoří o lidech, kteří se nevracejí zpět, a to je krásná definice. Láká nás návrat zpět, protože se tak cítíme bezpečněji, návrat k pouhému Zákonu, který zanedbává nový život z Ducha. Pavel nás učí, že pravý Zákon dochází

naplnění v tomto životě z Ducha, kterým nás Ježíš obdaroval. Tento život z Ducha lze prožívat výlučně ve svobodě, křesťanské svobodě, což je nádherné.

Domnívám se, že v závěru této katechetické pouti se v nás může zrodit dvojí postoj. Za prvé v nás apoštolovo učení vzbuzuje nadšení: ponouká nás, abychom se vydali cestou svobody a „žili duchovně“, ustavičně kráčeli v Duchu, neboť to nás osvobozuje. Na druhé straně jsme si vědomi svých mezí, neboť se denně dotýkáme toho, nakolik je namáhavá poddajnost vůči Duchu a souhlas s jeho prospěšným působením. Tehdy se může dostavit únava, která brzdí ono prvotní nadšení. Klesáme na mysli, vnímáme svou slabost a marginalizaci v porovnání se životem podle světské mentality. Sv. Augustin nám radí, jak na takovou situaci reagovat, přičemž využívá evangelní příběh o bouři na

jezeře. Práví: „Víra v Krista v tvém srdci je jako Kristus na loďce. Slýcháš urážky, trmácíš se, jsi bez sebe – a Kristus spí. Probud' Krista, otřes svou vírou! Dokonce i v rozrušení můžeš něco udělat. Zalomcuj svou vírou. Ať Kristus procitne a mluví k tobě...Vzbuď tedy Krista...Věř tomu, co bylo řečeno, a v tvém srdci se rozhostí bezvětrí...“ (*Promluvy 163/B*). V krušných chvílích se – jak říká sv. Augustin – jakoby ocitáme na loďce plující bouří. Co tehdy udělali apoštolové? Vzbudili Krista, který za bouře spal, ale Kristus byl již s nimi. Jediné, co tedy můžeme učinit ve zlých časech, je „probudit“ Krista v nás, který „spí“ jako tehdy v loďce. Je to právě tak. Máme ve svém srdci opětovně probudit Krista, protože jediné tehdy budeme moci pohlížet na události jeho zrakem, který dosáhne až za bouři. Skrze jeho klidný pohled se před námi rozestře panorama, které bychom sami nepostřehli ani v nejzazší mysli.

Na této náročné, leč podmanivé pouti nám Apoštol připomíná, že při konání dobra si nemůžeme dovolit sebemenší únavu. Máme důvěřovat Duchu, který ustavičně pomáhá naší slabosti a poskytuje nám potřebnou oporu. Uvykněme tudíž častějšímu vzývání Ducha svatého. Někdo by mohl namítnout: „A jak se vzývá Duch svatý? Umím se totiž modlit k Otci v Otčenáši, dokážu se modlit k Panně Marii ve Zdrávasu, umím se modlit k Ježíši modlitbou ke Kristovým ranám, ale k Duchu? Jaká je modlitba k Duchu?“ Modlitba k Duchu svatému je spontánní, musí se zrodit ve tvém srdci. V obtížných chvílích máš říci: „Přijď, Duchu svatý“. Klíčové slovo zní: „Přijď“, ale musíš ho vyjádřit svým jazykem, svými slovy. Přijď, protože jsem se ocitl v nesnázích, temnotách, nevím co dělat, hrozí mi pád. Přijď, přijď. Toto je slovo k Duchu, k přivolání Ducha. Učme se častěji obracet k Duchu. Můžeme tak činit

jednoduchými slovy, v různých momentech každého dne. A můžeme s sebou nosit, třeba ve svém kapesním evangeliu, onu krásnou modlitbu, kterou církev pronáší o Letnicích: „Přijď, ó Duchu přesvatý, rač paprsek bohatý světla svého v nás vylít. Přijdi, Otče nebohých, dárce darů přemnohých, rač nám myslí osvítit. Božský Utěšiteli, něžný duší příteli, rač nás mile zotavit“.

Přijď. Takto pokračuje dále tato překrásná modlitba. Jejím jádrem je ono „přijď“, které pronášela Maria spolu s apoštoly poté, co Ježíš vystoupil na nebesa, když sami ve Večeřadle vzývali Ducha. Prospěje nám, když se často budeme modlit: „Přijď, Duchu svatý“. Za přítomnosti Ducha si totiž uchráníme svobodu. A budeme svobodnými křesťany, kteří nelnou k minulému v negativním smyslu slova, nejsou svázáni různými úkony, nýbrž jsou svobodní v oné křesťanské svobodě, která přivádí ke zralosti. Tato modlitba

nám pomůže, abychom kráčeli v
Duchu, ve svobodě a radosti, protože
když přijde Duch, dostaví se radost,
pravá radost. Kéž vám Pán žehná.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
nepropadejme-unave/](https://opusdei.org/cs-cz/article/nepropadejme-unave/) (03.04.2025)